

Tal dia com avui fa...

1 any

Sota mínims

L'Estat gestiona una Generalitat sota mínims. Els ministres manen per telèfon i cedeixen a Montserrat la presència en actes unionistes.

10 anys

Triomf històric

Barack Obama, primer negre a arribar a la Casa Blanca, després d'una còmoda victòria electoral. Allarga la mà a l'oposició republicana.

20 anys

El realisme d'ETA

La direcció d'ETA aprofita un nou comunicat per demanar un esforç de realisme al seu entorn, en vista de la imminent obertura de negociacions.

Full de ruta

Emili Bella

Diumenge a la Noguera

Diumenge vaig anar a la Noguera. L'objectiu era contemplar les pintures murals a les façanes i parets de Penelles –imprescindible–, però el desplaçament es va convertir en molts sentits en tota una experiència de cosmogonia política, ucronies vanes i simbologia erràtica. D'entrada vam veure des de la carretera el monument a Lluís Companys al Tarròs, a l'Urgell. Ja ens hi havíem aturat en ocasions anteriors. Li han posat un llaç groc al coll, a mode de bufanda. Vaig pensar que si fes vent li faria de soga. El 2014, uns vandals, s'entén que unionistes, el van decapitar, però ja torna a tenir una testa nova. No sé què pensaria avui Companys si aixequés el cap, però cada època té una República, que és la seva i diferent. Jo més aviat el deixaria en pau.

Abans d'arribar al nucli de Penelles ens vam aturar al castell del Remei per visitar el celler amb la que diuen que és la volta catalana més gran de Catalunya, que val molt la pena. El cas és que hi ha una placa del 1964 a la porta del castell que diu, en català, "Essent cap de l'Estat espanyol l'excel·lentísim Francesc Franco i Bahamonde" i bla bla bla. No hi poden haver més mentides en tan poques paraules. Ni cap de l'Estat, ni excel·lentísim, ni tampoc Francesc. Potser això últim era una ironia que no vaig saber apreciar, però si Franco aixequés el cap... Veuria un colom de la pau pintat de vermell.

Per dinar vam acabar en un restaurant a Balaguer que va resultar tenir una carta amb "Guàrdia civil andalús a la brasa de carbó", "Mans de jutges i fiscals del Constitucional fets a baixa temperatura" o "Favada feta com els d'Astúries (per fava, la Leonor)". Jo vaig menjar uns mers raviolis. Es veu que des que ho va publicar la premsa espanyola el restaurant té més èxit; però, tal com va afinar un dels comensals, no ens agradaria trobar un menú per les Espanyes que suggerís cruspir-se votants de l'1-O amb patates. A l'últim vam passejar pel costat del riu, i, després de passar de llarg dos vehicles de la Guàrdia Civil, ens vam creuar amb un llaç groc en un pas de vianants amb un intent d'esvàstica blanca pintada al damunt. L'artista es va fer un embolic a l'hora de torçar els braços de la creu. Si Hitler aixequés el cap... De fet, hi ha un llibre i una pel·lícula que trasplanten Hitler a Berlín a l'actualitat per veure com reaccionaria. Amb Franco aquest exercici no cal: ho trobaria tot normal.

Tribuna

Jordi Cervera. Periodista

Llegir teatre

Sempre m'ha cridat l'atenció aquesta mena de necessitat contemporània de la cultura concebuda com un espectacle efímer, si pot ser, gratuït i només "tuitejable". Em sorprèn, em fascina i diria que també m'indigna veure, posem per cas, una lectura poètica plena a vesar de públic que aplaudeix com si li anés la vida i que després, a l'hora de comprar el llibre, l'instrument que serviria per mantenir viu per sempre el record d'aquell espectacle suposadament meravellós, passen per la taula de venda com si fos el foc de l'infern. Alguna cosa semblant passa amb el teatre. Els muntatges omplen dies i dies, generen comentaris de xarxa social i, per contra, llegir teatre és una activitat marginal, estranya i del tot prescindible.

DISPOSATS A ANAR contra el corrent i a potenciar l'estela que fins ara només mantenia viva Arola Editors de Tarragona, Comanegra, l'editorial que dirigeix Joan Sala, en col·laboració amb l'Institut del Teatre, va encetar l'any 2016 la col·lecció Dramaticles. Dirigida per Carles Batlle i Marina Laboreo és una sàvia i no-

table combinació de textos de teatre clàssic i de propostes contemporànies nacionals i internacionals. Luigi Pirandello, August Strindberg, Jean Anouilh o Harold Pinter conviuen amb Pau Miró, Lluïsa Cunillé, David Plana o Gemma Brió i també amb antologies que recullen la nova dramaturgia alemanya o contemporànies franceses i ofereixen un ventall interessant i viu d'allò que ocupa els escenaris de mig món.

LLEGIR TEATRE no hauria de ser un patrimoni reservat als especialistes, als iniciats o als del gremi. De fet, llegir teatre té totes les connotacions de la lectura, diríem tradicional, però gosaria a dir que va

“No hauria de ser un patrimoni reservat als iniciats, als especialistes o als del gremi

una miqueta més enllà, que fa un pas endavant i que atresora totes les virtuts d'altres gèneres molt més populars. La més obvia, la ficció: el teatre et permet fer-te teus els personatges i els escenaris, imaginar-los no amb la imatge concreta i inamovible de l'actor que els representa i de l'escenògraf que crea els ambients sinó amb la que tu desitges, arribant a la màxima expressió íntima de la ficció, l'aventura que es va construir a mesura que avança la lectura. També ofereix la possibilitat de transitar-hi com per un assaig, observant amb precisió científica fragments de realitat, moments concrets que reflecteixen l'esperit d'un temps o d'una manera concreta de fer, analitzant-los i recuperant-los a voluntat i, és clar, sense oblidar l'aspecte poètic, la combinatòria màgica de les paraules i la seva manera d'interactuar, fent que les estructures flueixin com un riu, discret de vegades, tumultuós d'altres. Llegir teatre, explorar mons, sentir de la manera més nua possible l'ànima de l'autor, sense interpretacions, sense filtres, amb la puresa feta realitat, d'emissor a receptor, de cor a cor.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Gluten Free

■ Jo no soc celíaca però una de cada 100 persones ho és. Més de 74.000 persones a Catalunya ho són. I trobo que és una sort que organitzacions com l'Associació Celíacs de Catalunya fomentin i certifiquin que cada vegada més restaurants estiguin interessats a oferir plats sense gluten. I és que no és fàcil servir menjar apte per a celíacs: a més de controlar que la matèria primera no contingui gluten ni traces –no obligatòriament declarables segons la legislació actual–, han d'establir mètodes per evitar la contaminació creuada dels aliments, que pot produir-se quan es cuina en el mateix espai o amb els mateixos estris el menjar que conté gluten amb el que no. Molts restaurants no estan familiaritzats amb aquests mètodes preventius, per això, l'associació ofereix cursos de formació

per incentivar-los a iniciar-s'hi i certificar-se. La celiaquia és una malaltia, no una moda, i em sento orgullosa de viure en un lloc on es promou que cada vegada hi hagi més oferta d'alternatives per a la gent que la té.

ANNA VILA ROSELL
Castellar del Vallès (Vallès Occidental)

Suprema infàmia

■ Les penes que la fiscalia de l'Estat espanyol demana, al Tribunal Suprem, per als nostres presos polítics són una suprema infàmia, contra aquests i contra el poble de Catalunya. I, alhora, en ser tots els càrrecs inventats, demostra la importància real del moviment independentista. La sobirania rau sempre en el poble. I és el poble qui va votar l'1 d'octubre i és aquest poble el que l'Estat espanyol i les seves institucions temen. Jo no vull que les acusacions passin

del Tribunal Suprem al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Jo vull que es faci justícia i que, per tant, tots els càrrecs siguin retirats.

MONTSERRAT PAGÈS I PARETAS
Barcelona

La febre del patinet elèctric

■ Ahir anava cap a la universitat caminant pel carrer, i possiblement em vaig creuar amb 20 persones en els famosos patinets elèctrics. Fa poc vaig llegir una notícia que deia que començaven a regular-ne l'ús, però segueixo veient diàriament gent amb patinet sense assegurança, sense casc, per vies de vianants a velocitats de fins a 20 ? km/h. Quan realment s'hi posarà una solució? Estic a favor de les noves tecnologies, però el que és cert és que més d'una vegada he tingut algun ensurt amb aquests patinets i no crec que hagi de caminar amb por per

culpa de gent que es basa en un buit legal en què no s'està prenent cap acció.

JOSEP LORENTE VÁZQUEZ
L'Hospitalet de Llobregat (Barcelonès)

Època d'exàmens

■ S'acosten uns dies foscos per a tots els estudiants. Amb novembre comença l'època de parcials per a uns i de lliuraments finals abans dels exàmens de desembre per a uns altres. I segur que amb ells comencen les obres del veí de baix, o el de davant decideix que és bona hora per aprendre a tocar un instrument. Vas a la biblioteca i no trobes lloc. Els teus amics amb els quals mai pots quedar comencen a fer un munt de plans i reps moltíssims whatsapps, no com quan estàs avorrit que no t'escriu ni Cristo. Encara sort que passa ràpid.

Laura Roca Mansilla
Barcelona